

Člověk není svou myslí, a proto mysl nemůže ublížit sama sobě

Pokud nám úplněk nedá spát, naše mysl, namísto klidného spánku, nám může dát pěkně zabrat. Ale to záleží také na tom, zda má naše mysl úplněk ráda, nebo jej obviňuje za myšlenkový neklid nebo duševní disharmonii. Má mysl úplněk s nadšením vítá, zcela se ponořuje do vytváření abstraktních představ a snaží se je proměnit do slov, což není úplně jednoduché. Jak se mé mysli podařilo uvažování nad myslí samotnou pouštím do éteru a tento výtvor ponechám „jeho vlastnímu osudu“. Jsou to jen myšlenky, pro někoho holé, pro jiného hloubavé, s kterými je možné dál pracovat nebo je "jedním kliknutím – bez oka mrknutí – hodit do koše".

Mysl pracuje s časem, s různými dimenzemi času. Čas máme neustále k dispozici, ale někdy s ním plýtváme, jindy se s důvěrou odevzdáme plynoucímu času. Někdy velice dlouho čekáme na správný čas, ne vždy se dočkáme. Čas postupuje dopředu, to nám ukazují ručičky hodin, ale my se vracíme zpět k svému počátku. Den se schyluje ke svému konci, ale my se za pomoci své mysli blížíme k počátku nového dne. Nový den (pocitově) osvobozuje od minulosti. Čas vnímáme také jako prostředek k prožití života, ale tam na druhé straně se čas zastaví a pozemské zákony času se promění v zákon věčnosti. Čas také vnímáme jako kontrolní faktor vnímání ubíhající délky života, ale široké časové rozpětí existence světa a vesmíru překlenuje nadčasovost, což je pro mysl široký pojem, přesahující délku jednoho života. Faktem však zůstává, že mimočasové snění nepodléhá obvyklým představám o životě, světě a vesmíru. Mysl nám nabízí silné téma ke zpracování, a to představu, že minulost, pochopená v přítomnosti, staví

šťastnější budoucnost. Nebo představu, že člověk není svou myslí.

Člověk není svou myslí, a proto mysl, přestože její myšlenky mohou být hodně vtíravé, nemůže ublížit sama sobě, ona je nástrojem pro tvoření, učení a poznávání. Kdy, jak a proč se stala nástrojem sebeničení, je těžká otázka. Pokud tento nástroj, jehož parametry v základním nastavení mohou být dokonalé, poškodíme nebo jej používáme ledabyle, potom jsme tvůrce – pozorovatel, který se dopouští omylů. Nad stále aktivní myslí „spočívá něco smysluplnějšího“, co má sílu přesvědčit mysl, nebo její vlastnosti, aby se vzdala svých chybných nastavení. Jako jakýkoliv jiný nástroj může být mysl ve svých základních parametrech (vlastnostech) chybně přenastavená, a stejně tak je možné její základní nastavení zdokonalovat. Můžeme tvrdit, že mysl je náchylná k tomu, aby jednala nebo se rozhodovala nesprávně. Pokud uznáme, že mysl je nástroj, potom dojdeme k poznatku, že člověk je víc než jen mysl. Za myslí spočívá „něco silnějšího“, co je s myslí schopno komunikovat. To ale neznamená, že mysl není sama o sobě také silná, pokud člověk tento nástroj neumí ovládat, mysl ovládne člověka.

Každý člověk má svůj základní soubor myšlenek, který jeho mysl používá. Pokud něco vidíme zkresleně kdo za to může? Mysl? Nebo chybný způsob, jakým mysl používáme? Mysl je schopna vymyslet například zaklínadlo, jako nástroj pro tvoření jen plní zadání. Odkud toto zadání přichází? Nakolik je pravděpodobné, že svému základnímu nastavení – tvůrce, pozorovatel, které existuje mimo sféru rozumu a pravdy, a podstatě své životní energie jen pramálo rozumíme?

Střetávání odlišných aspektů jedinců stejného druhu je pro mysl obtížným oříškem k rozlousknutí. Jedna mysl nechápe

důvod a způsob, jakým se lidé vzájemně napadají za to, jaký kdo má názor, jakou vyznává pravdu nebo iluzi, čeho se snaží docílit, čeho si ve svém životě považuje. Jinou mysl takové věci nezajímají. Ale je několik vlastností lidské mysli, které způsobují, že se lidé napadají za svou odlišnost. Žijeme ve světě, kde odlišnost vzbuzuje nepřátelství, kde je upřednostňován zápas namísto spojování, kde leckdo staví svou sílu na potopení nebo přemožení druhého. Netolerování jiných názorů obírá druhé o jejich sílu, tak vzniká spousta nevyhnutelných konfliktů. Ale faktem zůstává, že nikoho nelze nutit v co má věřit, nebo jak má myslet, jak má používat svou mysl.

Mysl je termín do značné míry abstraktní. Je souborem činných složek bytí jako je rozum, vůle, vnímání, představivost, citění nebo paměť. Už sama skutečnost, že určité použití mysli jako nástroje způsobuje například duševní bolest, je ukázkou, že tvůrce – pozorovatel se může rozhodnout změnit myšlenky, přenastavit vnímání, prohloubit představivost a duševní bolest zmírnit, tlumit, neprožívat.

Tvůrce pozorovatel má naději, naděje existuje, ve svém základním nastavení je to silná energie. Stejně jako existuje strach, ve svém základním nastavení je silnou energií. Mysl je nástroj, kterým je možné snížit naději nebo zbavit se naděje umocněním strachu. Strach je prospěšný, slouží k uvědomění si různých nebezpečí. Podstata strachu nespočívá ve způsobu, jakým se projevuje, ale ve způsobu, jakým na něj svou myslí reagujeme. Pokud přijde nemoc a tuto nemoc ovládne mysl plná strachu, tato mysl, která umocňuje přirozený strach, cloní bránu k uzdravení.

Tvůrce pozorovatel, jenž svou mysl používá jako nástroj, má možnost zaměřit se na léčivou schopnost klidné, otevřené

mysli. Tvůrce pozorovatel má možnost uvědomit si, že fyzické tělo si své nemoci nezpůsobuje samo. Například pokud se za něco viníme, činíme sami nad sebou rozsudek, a není nikdo, kdo by nás tohoto rozsudku mohl zbavit než zase jen my sami – pomocí své mysli. Člověk se viní za špatné myšlenky, za špatná rozhodnutí, za nezvládnutí obtížné situace. Člověk, který svou vinu nese ve svém těle, ztratí svou moc a onemocní. Pozorovatel má možnost chránit svou mysl, stejně tak má možnost všimnout si, co je prostřednictvím jemnohmotné mysli naplněno, co se na hmotné úrovni projevuje jako skutečnost.

Mysl je stvořena jako dokonalá, na hmotné úrovni se jí dostává dokonalosti je-li používána s klidem, klid je silná, tvořivá energie. Mysl máme k dispozici jako nástroj, který nám umožňuje například zhodnotit své pocity. Mysl má schopnost fungovat jako léčivý prostředek, nebo jako osvobozující od klamů a strachu, osvobození od energie strachu v podobě bázně a obav je léčivé. Pocity strachu lze do lidského vnímání snadno vnutit, ale osvobození od strachu nikoliv, od strachu se musíme osvobodit sami za pomoci své mysli. Strach je energie, která zatemňuje nikoli mysl samotnou, ale schopnost používat mysl správným způsobem. Pokud si pozorovatel se svou myslí neví rady, má možnost alespoň pozorovat, jak se mysl ohání temnotou, jak to, co je nepochopené skrývá do temnoty. Avšak temnota sama o sobě nic neskrývá a nic nelze v temnotě skrýt, je to strach, kdo skrývá. Ve strachu, který je silnější než schopnost ovládnout svou mysl, lze skrýt mnohé.

Mysl se dopouští omylů a člověk jedná chybně pokud si neuvědomuje nesprávnost přesvědčení, s kterými jeho mysl v každém okamžiku jako velice tvořivý nástroj pracuje. Předpokládáme, že zvíře, například tygr, nepoužívá mysl, jeho bytí je nastaveno "programem", který se odvíjí od pozorování a

smyslového vnímání, (které je jiné, než u člověka). Člověk dostal do vínku mysl, která má být nástrojem pro zvelebování života a životního prostředí. Mysl sama o sobě nemůže za to, že ji člověk používá nesprávným způsobem. Podstatou vesmíru je tvořivost, tvořivostí je obdařena také příroda, tvořivostí je obdařena mysl člověka. Avšak často to bývá právě mysl, kdo pro stromy nevidí les. Od zvířat se odlišujeme tím, že máme možnost používat svou mysl jako nástroj zkázy. Ale také máme možnost, zeptat se své mysli, co můžeme udělat pro to, abychom dokázali tvořit svět lepším, ne je, nebo než se jeví být.

Rebeka Sprinncová

<https://www.psychologiechaosu.cz/>